

Zasady organizacji, funkcjonowania i finansowania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne określa ustawa z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym. W ramach systemu działają organy administracji rządowej, właściwe w zakresie wykonywania zadań systemu (tj. Minister Zdrowia i wojewodowie) oraz jednostki systemu, którymi są: szpitalne oddziały ratunkowe (SOR) i zespoły ratownictwa medycznego (ZR M), w tym lotnicze zespoły ratownictwa medycznego.

Z systemem współpracują służby ustawowo powołane do niesienia pomocy osobom w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego: w szczególności jednostki organizacyjne Państwowej Straży Pożarnej (PSP) i jednostki ochrony przeciwpożarowej włączone do krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego, podmioty uprawnione do wykonywania ratownictwa górskiego, podmioty uprawnione do wykonywania ratownictwa wodnego, inne jednostki podległe lub nadzorowane przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych i Ministra Obrony Narodowej.

Jednostki te udzielają kwalifikowanej pierwszej pomocy osobom znajdującym się w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego.

Nadzór nad systemem na terenie kraju sprawuje Minister Zdrowia. Natomiast planowanie, organizowanie i koordynacja systemu oraz nadzór nad systemem na terenie województwa jest zadaniem wojewody. System działa na obszarze województwa na podstawie wojewódzkiego planu działania systemu, sporządzanego przez wojewodę.

Z raportu przygotowanego przez NIK wynika, że w latach 2009-2011 liczba SOR na terenie kraju wzrosła z 221 do 235, a liczba ZR M zwiększyła się z 1455 do 1469. W 2011 r. w 14 szpitalach utworzono również centra urazowe (których zadaniem było zabezpieczenie ciągłości szybkiego postępowania diagnostycznego oraz kompleksowego leczenia w jednym wysokospecjalistycznym szpitalu osób w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego. Według stanu na 31 grudnia 2011 r. w ewidencji Urzędu Lotnictwa Cywilnego wpisanych było 51 lądowisk przyszpitalnych i 26 „innych miejsc” przyszpitalnych przystosowanych do startów i lądowań, a w ewidencji Lotniczego Pogotowia Ratunkowego – 310 tzw. innych miejsc do lądowania. W żadnym województwie – według stanu na 31 grudnia 2011 r. – nie funkcjonował system powiadamiania ratunkowego zgodny z wymogami określonymi w obecnie obowiązujących w tym zakresie przepisach.

NIK skontrolowała funkcjonowanie systemu ratownictwa medycznego

Zdaniem NIK, system zapewniał szybkie udzielenie pomocy na miejscu zdarzenia osobom w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego, transport i leczenie w szpitalnych oddziałach ratunkowych, gdzie obok kontynuacji akcji ratowniczej możliwa była odpowiednia diagnostyka, a następnie podjęcie decyzji o sposobie dalszej terapii. W badanym okresie wzrosła liczba SOR o 6,3 proc., stworzono 14 centrów urazowych, a zakup 23 nowoczesnych śmigłowców EC -135 umożliwił wykonanie misji nocnych, których nie można było wykonywać na dotychczas używanych śmigłowcach Mi-2.

Efektywność działania systemu obniżały jednak stwierdzone nieprawidłowości polegające m.in. na obciążaniu systemu obowiązkami wykraczającymi poza zadania ustawowe, niewystarczającej obsadzie osobowej w przypadku niektórych wyjazdów ZR M, przypadkach przekraczania ustawowego czasu dojazdu na miejsce zdarzenia oraz braku zintegrowanego, jednolitego systemu powiadamiania ratunkowego.

Kategoria: Polityka Zdrowotna

Opublikowano: sobota, 21, wrzesień 2013 00:00

Rafał Rudka

Odsłony: 1086

Nadal nie funkcjonuje system powiadamiania ratunkowego

Zadania numeru 112 wypełniają Policja i Straż Pożarna, a kolejny termin jego uruchomienia przesunięto na grudzień 2013 r.

Stwierdzone przez NIK ryzyko to udzielanie świadczeń w SOR wszystkim zgłaszającym się pacjentom,

co zdaniem kontrolerów stwarza zagrożenie dla pacjentów, którzy faktycznie potrzebują pomocy ze

strony SOR i grozi likwidacją tych oddziałów w sytuacji, gdy na skutek wzrostu kosztów stają się

deficytowe dla szpitali: dotyczy to również centrów urazowych i zespołów ratownictwa medycznego.

Źródło: "Sprawozdaniu z działalności NIK w 2012 roku", NIK, 2013